

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 46 (384)

Субота, 23 листопада 1974 р.

Ціна 2 коп.

НА ПОРОЗІ ЗИМА. ЯК ЇЇ ЗУСТРІЧАЮТЬ?..

Відомо, що добра підготовка до роботи в зимових умовах — запорука успішного виконання виробничих планів, плідної творчої праці. Розуміючи це, колективи підприємств та виробничих об'єднань нашого Товариства заздалегідь подбали про втілення заходів у цьому напрямку на виробництві.

Більшість виробничих об'єднань, підприємств, обласних відділів та Будинків культури виконали всі заплановані заходи і повністю підготувалися до роботи в зимовий період.

Такі підприємства, як Вінницьке, Полтавське № 1, Лубенське, Сімферопольське, Бродівське, Ровенське, Львівське № 2, Садгирське, Чернівецьке, Конотопське та обласні відділи — такі, як Волинський, Ровенський, Львівський, Івано-Франківський, Херсонський, Тернопільський, Житомирський провели комплекс робіт по підготовці до роботи в зимовий період оперативну, якісно та на високому організаційному рівні.

Так, серйозно поставилися до цього питання і на Черкаському УВП. Вже в серпні місяці цього року на підприємстві закінчили будівництво парку на 12 машин. Питання будівництва парку стало першою необхідністю для колек-

тиву, так як відсутність гаража приводила до втрати часу для обігрівання машин, які стояли під відкритим небом, а це, в свою чергу, зривало графік роботи транспорту.

Введений в дію новий гараж, чудово обладнаний, створені всі необхідні умови для нормальної роботи водіїв. Тепер для ремонту машин шоферам під час роботи не прийдеся мерзнути: у новому приміщенні є і побутова кімната, роздягальня, тощо. А під час обідньої перерви трудівники зможуть з користю провести вільний від роботи час, почитати книги, журнали, зіграти в шахи, шашки.

На підприємстві введено в дію склад, де зберігається паливе та мастила. Склад обладнано згідно з правилами техніки безпеки, на ньому встановлена колонка — автоматична видача матеріалів та інше.

Багато попрацювали в цьому напрямку і на Миколаївському, Кам'янець-Подільському та багатьох інших УВП.

Підприємства нашого Товариства та обласні відділи повністю закінчили передбачений обсяг ремонтних робіт, належним чином утеплювали виробничі та допоміжні приміщення, завезли необхідну

кількість палива, перевірили та полагодили опалювальну та водогінну мережі, каналізацію, виробниче обладнання, провели ряд інших підготовчих робіт.

Правда, на жаль, не всі. Так, незважаючи на недоліки в роботі по підготовці до зими таких підприємств, як Лебединське, Комунарське, Дніпропетровське, Житомирське, Білоцерківське, Запорізьке, вони ще й досі не повідомили Центральне правління УТОГ про хід та якість виконання всіх робіт, хоча керівництву названих УВП було вказано строк — до 20 листопада. Як це не прикро, але поки що про повну готовність колективу до зими технічний відділ ЦП УТОГ повідомив лише директор Кіровоградського УВП тов. Цуканов Г. П.

Керівникам вищеназаних підприємств не завадило б пригадати, що прийнята постанова ЦП УТОГ «Про стан готовності підприємств, об'єднань та організацій УТОГ до роботи в осінньо-зимовий період 1974-1975 р.р.» передбачає, що в разі безвідповідального ставлення до цього питання, виявлення недоліків, керівників підприємств буде притягнуто до суворої відповідальності.

МАСОВЕ ПОЛІТИЧНЕ ВИДАННЯ

ЖУРНАЛ ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ „ПІД ПРАПОРОМ ЛЕНІНІЗМУ“ У 1975 РОЦІ

Це видання широко відоме в нашій республіці. Його знають партійні активісти, пропагандисти, слухачі системи партійної і комсомольської політосвіти, економічного навчання, а також політінформатори, агітатори — всі хто цікавиться проблемами політики, економіки, ідеології, науки і культури, міжнародного життя.

У кожному номері журналу «Під прапором ленінізму» публікуються теоретико-пропагандистські статті на філософські, економічні теми, з проблем наукового комунізму і міжнародних відносин. Для пропагандистів, слухачів системи політичної та економічної освіти редакція регулярно готує спеціальні консультації, методичні поради за темами занять. Політінформатор або агітатор знайде в журналі і розповідь про досвід своїх колег, і методичні поради, і примірну тематику виступів, і списки рекомендованої літератури, і матеріали, які допоможуть краще підготуватися до бесіди.

Які плани редакції на 1975 рік?

У 1974/1975 навчальному році багато хто з комуністів, безпартійного активу вивчатиме в теоретичних семінарах теми: «Радянське суспільство — суспільство розвинутого соціалізму» і «Сучасна науково-технічна революція, її економічні та соціальні проблеми». Пропагандисти і слухачі цих семінарів знайдуть у журналі матеріали, необхідні їм для підготовки до занять. Протягом

навчального року друкуватимуться також статті і консультації за програмами теоретичних семінарів політінформаторів з питань внутрішньої політики КПРС і Радянської держави, з питань культури і комуністичної моралі, консультації за програмою початкових політшкіл з курсу «Питання внутрішньої і зовнішньої політики КПРС». Пропагандисти і слухачі гуртків комсомольської політосвіти з проблем комуністичної моралі матимуть плани до кожного заняття, одержуватимуть відповідні консультації.

У наступному році в журналі збережеться більшість знайомих рубрик. Широко будуть представлені довідкові матеріали з різних галузей політичних, економічних знань, міжнародного життя, різноманітні статистичні дані. Читач знайде також матеріали про досвід партійних організацій у комуністичному вихованні трудящих, розповіді про кращих пропагандистів, політінформаторів, агітаторів та інших активістів ідеологічної роботи.

Журнал «Під прапором ленінізму» виходить двічі на місяць обсягом 8,4 друкованого аркуша українською та російською мовами. Його передплатна ціна на місяць — 40 копійок, на рік — 4 карбованці 80 копійок.

Читайте і передплачуйте журнал ЦК Компартії України «Під прапором ленінізму»!

НА ЧЕСТЬ
БРАТНЬОЇ МОНГОЛІЇ

У Радянському Союзі триває місячник радянсько-монгольської дружби, присвячений 50-річчю III з'їзду МНРП і проголошення Монгольської Народної Республіки.

У Москві, столицях союзних і автономних республік, у багатьох містах Російської Федерації проходять урочисті збори трудящих, мітинги і вечори дружби, відкриваються виставки, присвячені досягненням монгольського народу.

18 листопада на Монінському камвольному комбінаті (Московська область) відбувся мітинг радянсько-монгольської дружби.

Секретар парткому комбінату Є. В. Ковальська, ткала А. Є. Пальнюк, директор комбінату Д. І. Ілюхін, які виступили на мітингу, говорили про братерські почуття, що їх сповнені радянські люди до монгольського народу, про традиційні дружні зв'язки між монінськими ткачами та їх колегами з Улан-Батора.

Посол Монголії в СРСР Х. Банзрагч підкреслив величезне значення наступного візиту в Улан-Батор радянської партійно-урядо-

вої делегації на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Л. І. Брежнєвим для дальшого зміцнення радянсько-монгольської дружби.

Монгольський народ по праву зв'яже свої революційні завоювання і трудові досягнення у соціалістичному будівництві з братерською дружбою та міжнародною допомогою Радянського Союзу, відзначив посол.

(ТАРС).

П'ятирічку — достроково!

«Швидше, краще, з меншими затратами!» — цей девіз четвертого року дев'ятої п'ятирічки контролер швейної дільниці Вінницького УВП Марія Семенівна Туркевич розуміє по-своєму: забезпечити випуск дільницею тільки високоякісної продукції, не пропустити у торговельну мережу жодного швейного виробу з дефектом виробництва.

І колектив підприємства ось уже декілька років підряд, виконуючи й перевиконуючи доведені завдання, працює так, що замовники не виставляють йому жодної претензії щодо якості виробів.

Понад двадцять років трудиться вже М. С. Туркевич на цьому підприємстві. Вона ударниця комуністичної праці, правофлангова дев'ятої п'ятирічки.

На фото: М. С. ТУРКЕВИЧ.

В ПРЕЗИДІЇ ЦП УТОГ

ПІКЛУВАННЯ ПРО
ПІДРОСТАЮЧЕ ПОКОЛІННЯ

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про дальше збільшення матеріальної допомоги малозабезпеченим сім'ям, що мають дітей», якою передбачено ввести з 1 листопада цього року допомогу на дітей тим сім'ям, загальний середній прибуток яких на одного члена сім'ї не перевищує 50 карбованців на місяць.

Допомога на дітей призначається і виплачується в розмірі 12 карбованців на місяць на кожну дитину до восьмирічного віку. Призначення та виплату допомоги на дітей сім'ям робітників, службовців та тим, що навчаються, покладено на підприємства, організації, військові частини та колгоспи, а сім'ям непрацюючих пенсіонерів та інших категорій громадян — на органи соціального забезпечення.

Виплата допомоги на дітей сім'ям робітників, службовців, учнів, військовослужбовців та пенсіонерів провадиться за рахунок коштів державного бюджету, а сім'ям членів колгоспів, пенсіонерів з числа членів колгоспів за рахунок коштів централізованого союзного фонду соціального забезпечення колгоспників.

Президія Верховної Ради СРСР своїм Указом від 25 вересня ц. р. затвердила положення «Про введення допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям». Положенням передбачено, що допомога на дітей за листопад і грудень цього року буде визначатись і виплачуватись робітникам і службовцям, виходячи з середньомісячного спільного прибутку на члена сім'ї за перше півріччя 1974 року, а членам колгоспу — з середньомісячного спільного прибутку на члена сім'ї за 1973 рік.

При цьому, в прибутки членів сімей враховується половина цього річного винагороду, виплаченої з фонду матеріального заохочення за загальні результати роботи підприємства, організації за підсумками 1973 року.

Підприємства та організації несуть повну відповідальність за правильне нарахування та виплату допомоги на дітей. Міністерство фінансів СРСР та ВЦРПС розробили інструкцію по нарахуванню, виплаті, обліку та звітності допомоги на дітей, а також форми необхідних бланків. На виконання постанови уряду та в зв'язку з тим, що призначення та виплата допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям буде проводитись через підприємства та організації, де працюють батьки.

Президія ЦП УТОГ 8 жовтня цього року прийняла постанову в якій зобов'язала голів обласних відділів УТОГ, керівників підприємств, об'єднань та установ терміново створити на місяць комісії по призначенню та виплаті допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям. До складу комісії повинні увійти: представник адміністрації та місцевого комітету профспілки, головний (старший) бухгалтер на правах головного. Зобов'язано призначити відповідальну особу по виконанню постанови уряду, а також визначити місце, дні і години роботи комісії.

Президія ЦП УТОГ зобов'язала комісії підприємств, установ та організацій Товариства провести широку роз'яснювальну роботу серед працівників підприємств, об'єднань та установ Товариства по роз'ясненню положення та інструкції про визначення і виплату допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям. Члени комісії в доступній формі на окремих прикладах повинні розповісти присутнім, як підраховувати спільний прибуток, що включає до нього з тим, щоб кожний робітник чи службовець зміг сам попередньо підрахувати і визначити: звертатись йому до комісії по призначенню допомоги на дітей чи ні?

Неправильне призначення та виплата допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям утримується з підприємств, установ та осіб, що відповідають за це.

Шість років працюють школи комуністичної праці та економічних знань на Львівському УВП-2. В них навчається 193 чоловіки. Школи стали дійовим засобом пропаганди передового досвіду, підвищення знань робітників колективу. Теми, які піднімають пропагандисти під час лекцій та семінарів, цікаві, актуальні, тісно пов'язані з життям підприємства. Всього у нас 18 пропагандистів — всі вони в свій час пройшли навчання в гуртках економічної та партійної освіти, добре знають колектив підприємства, його турботи і труднощі.

Заслуженим авторитетом серед трудівників УВП користуються пропагандисти — робітничі текстильно-галантерейної дільниці Л. Українчук, Є. Фелистин, ткалі швейно-в'язальної дільниці І. Довганик, Р. Жданова, старший майстер текстильно-галантерейної дільниці М. Гдичинський та багато інших.

На одному із занять пропагандист, технолог текстильно-галантерейної дільниці Т. Дмитрієва по-

АКТИВНО ВКЛЮЧАТИСЯ В ЖИТТЯ

рушила питання про використання відходів виробництва. Обговоривши його, слухачі школи економічного навчання вирішили протягом дев'ятої п'ятирічки випустити додатково з відходів виробництва продукції на 300 тисяч карбованців.

Пропагандист Р. Жданова висвітлює питання про підвищення продуктивності праці. Після обговорення його слухачами, це питання стало предметом розмови на загальних зборах, внаслідок чого було прийнято додаткове соціалістичне зобов'язання — випустити понад план продукції на суму 300 тисяч карбованців за рахунок підвищення продуктивності праці.

Тісний зв'язок теорії і практики під час занять допомагає трудівникам нашого підприємства активно включатися у громадське життя колективу, працювати самовіддано.

Слухачі школи економічної освіти — робітничі текстильно-галантерейної дільниці В. Парфенова, М. Лучишак, слюсар дільниці скловиробів В. Кашницький, пакувальниці Л. Алдашкіна, робітничі швейно-в'язальної дільниці Л. Логвиненко, Я. Москалик, Ю. Козак та інші — успішно виконують соціалістичні зобов'язання і являються прикладом на роботі для інших. Нині колектив Львівського УВП-2 працює під девізом: «План 9-ї п'ятирічки — до 7 листопада 1975 року».

Немає сумніву в тому, що слова пропагандистів, їх узагальнення і висновки, зроблені з рішень Комуністичної партії, сприятимуть новому трудовому піднесенню у боротьбі за успішне виконання завдань четвертого, визначального року п'ятирічки.

І. ШАПІРО,
інженер-економіст
Львівського УВП-2.

НОВІ РУБЕЖІ

Одеське виробниче об'єднання на чотири з половиною місяці раніше строку завершило план виробництва четвертого року п'ятирічки. Завдання чотирьох років по контрольних цифрах буде перевиконано на 2 мільйони 981 тисячу карбованців. Реалізація надпланової продукції становитиме 2 мільйони 380 тисяч карбованців.

В 1975 році перед колективом об'єднання стоїть важливе і відповідальне завдання дальшої спеціалізації — збільшення випуску електроустановочних виробів.

Якщо в 1974 році об'єднання виготовить 350 тисяч штепсельних з'єднань, то в 1975 році намічено випустити 790 тисяч. Але перед цим необхідно провести велику роботу по переозброєнню цехів, перекваліфікації робітників, поліпшенню умов праці та інші заходи. 1975 рік повинен стати роком підготовки виробництва до виконання завдань десятої п'ятирічки.

На проведених недавно відкритих партійних зборах був схвалений проект нового п'ятирічного плану (1976—1980 р.р.), розробкою якого займається спеціальна комісія.

Успішно виконуючи план четвертого року дев'ятої п'ятирічки, колектив об'єднання спрямовує увагу на дострокове виконання п'ятирічки в цілому і готується до нової, 10-ї п'ятирічки.

Ю. ГЕР.

Висококваліфікованими майстрами своєї справи зарекомендували себе в колективі Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» слюсарі-інструментальники О. М. Шешчоркін та О. П. Руленков. Нині вони працюють над виготовленням пресформи кожуха РПУ-2.

На фото: ударники комуністичної праці О. М. ШЕШЧОРКІН (зліва) та О. П. РУЛЕНКОВ за роботою.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ЩЕДРИМИ ОПЛЕСКАМИ

Навесні нинішнього року колектив театру міміки і жести «Райдуга» виступав перед глядачами міст Краснодар, Новоросійська, Геленджика, Анапі та Запоріжжя. А всередині вересня митці «Райдуги» знову виїздили на гастролі за межі нашої республіки.

Цього разу колектив театру розпочав свої виступи у Мінську на сцені республіканського палацу культури глухих. Тут київські митці показали чотири вистави зі свого репертуару — «Райдуга» усміхається», «Зримі ритми», «Голоси сердець» та «Повернена пісня».

Далі маршрут «Райдуги» проліг через Ригу, Таллін, Ленінград і

завершився в Москві. За півтора місяця гастролей колектив показав 34 вистави. Особливо сподобались глядачам вистави «Райдуга» усміхається», «Повернена пісня», та «Голоси сердець», які щедрими оплесками нагороджували виконавців.

У столиці Естонії Талліні на концертах київських митців побували глухі трудівники міст Тарту і Пярну. Під час виступів у Ленінграді артисти «Райдуги» зустрічалися з робітниками Балтійського суднобудівного заводу. Після концерту старший інструктор-перекладач компактної групи Лев Левітін подарував киянам пам'ятний сувенір — барельєф корабля.

Творчі зустрічі митців театру відбулися також з учасниками художньої самодіяльності в Ризі, Талліні, а також з артистами Московського театру міміки і жести.

І. АНДРІЄНКО.

СЕРЦЕ ПІДКАЗАЛО...

Ось уже декілька років підряд портрет Марії Євдокимівни Кушнарської постійно прикрашає Дошку пошани колгоспу «Ленінський шлях», що на Ворошиловградщині.

До всякої роботи звикли руки трудівниці. Працювала вона і в різничій бригаді, і телятницею. І не раз тоді правління колгоспу відзначало сумлінну працю трудівниці преміями, цінними подарунками. Нагороджена Марія Євдокимівна й медаллю «За доблесну працю. На відзнаку 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

До якої б роботи не бралась, вона завжди виконує її на совість, з душею. Але особливий потяг у неї до роботи з тваринами. І саме тому, коли відчула, що колгоспна отара овець довірена чабанові, який байдуже ставиться до своєї роботи, коли побачила, як уже через кілька днів після народження падають у нього маленькі ягнята, не витримало серце — пішла в правління прямо до голови колгоспу і принципово запитала:

— Ви що, не бачите, кому дооручили доглядати овець? Та цей же чабан без душі, хіба за тваринами так ходять?

Голова розвів руками:

— Бачимо, але...

— Що але? Чабана немає? — Я стану!

Голова задоволено посміхнувся:

— Оце розмова! Віднині ви, Маріє Євдокимівно, — колгоспний чабан. Задоволені?

— А чому б і ні?

Так і стала Марія Євдокимівна чабанувати.

Палить сонце, чи дощ іде, а вона на полі, з отарою. Бувало, занедажує, віб'ється з сил ягняткою — на руках його несе із пасовиська. Зате, завдяки її чуйності до тварин з того дня, як почала доглядати їх, про падіж молодняка й забули. Ще жодне ягня не загинуло.

Цього року Марія Євдокимівна Кушнарська зобов'язалася одержати 400 ягнят. Це високе зобов'язання вона вже нині виконала на 110 процентів.

Задоволений завідувачий фермою, радіє й голова колгоспу. На зборах колгоспників він уже не раз казав:

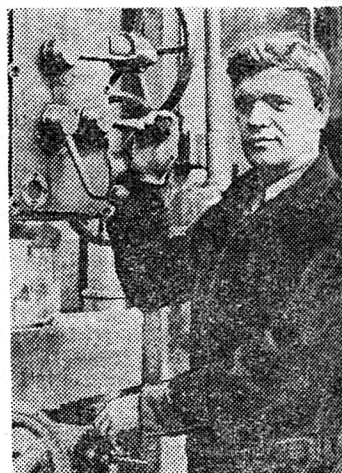
— Оце чабан! Глуха, зате серцем чує, яким ягняткам потрібна її допомога, а допомагає — ніхто в колгоспі ще так не допомагав їм.

П. ТАБАЧЕНКО,
завідуючий Кремінським
клубом глухих.

Ворошиловградська обл.

Півтори—дві норми за зміну — такий показник бригади відділення зачистки облою Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт». Цією бригадою керує Н. Ф. Глушенко, яку ви бачите на знімку. Фото І. ІВАНЕНКА.

Сімнадцять років тому Іван Іванович Дегтяренко вперше переступив прохідну Харківського тракторного заводу імені Орджонікідзе. За цей час він добре освоїв свою робітничу спеціальність, завоював авторитет і пошану в колективі.

Нині І. І. Дегтяренко трудиться гокарем тракторного цеху № 4. Змагаючись за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, Іван Іванович систематично виконує норми виробітку на 214 процентів.

На фото: І. І. ДЕГТЯРЕНКО.

За ініціативою комсомолок (на знімку зліва направо) Галини Кириченко, Надії Міхулі та Галини Корди на Чернігівському УВП впроваджено передові методи масового пошиття брезентових рукавиць.

На фото: молоді робітничі за роботою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У КОМПАКТНИХ ГРУПАХ УТОГ

ПРАВОФЛАНГОВІ ЗМАГАННЯ

Великою повагою користуються на Запорізькому трансформаторному заводі глухі трудівники. У складі компактної групи близько 50 чоловік. Більшість з них вже завоювали почесне звання «Ударник комуністичної праці», ряд передовиків занесено на Дошку пошани.

Велику роботу серед членів Товариства проводить інструктор-перекладач Галина Галімізнівна Білешка, що працює тут вже п'ятнадцять років.

Члени УТОГ трудяться на виробничих ділянках виробництва. Олексій Миколайович Рудченко — слюсар механо-складальних робіт. Це майстер своєї справи.

Слюсар-інструментальник Станіслав Зубов, слюсар-електромонтажник Віктор Музика та слюсар по ремонту обладнання Владислав Шевченко нагороджені значками «20-років бездоганної роботи на заводі». Не відстає від свого чоловіка й Марія Петрівна Зубова, що трудиться слюсарем-складальником. Нещодавно їй вру-

чено вимпел «Кращий по професії».

Особливої похвали заслуговує молодий електроварник Григорій Коваленко. Він систематично виконує норми виробітку на 150—160 процентів при відмінній якості продукції.

Успіхи в праці самі по собі не приходять. На підприємстві турбуються про підвищення кваліфікації робітників шляхом навчання. Наприклад, в цьому році одинадцять глухих робітників відвідували заняття, а потім успішно склали екзамени і їм підвищили робочі розряди.

У Червоному кутку, під час обідньої перерви інструктор-перекладач Г. Г. Білешка проводить для робітників політінформації, окремо для денної та вечірньої змін. Робітники компактної групи вміють не тільки відмінно працювати, але й кумарно відпочивати. Вони захоплюються грою в шахи та шашки. Часто бувають в обласному Будинку культури.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.

НАПОЛЕГЛИВО І ЗАВЗЯТО

Ударно трудяться пресувальники пластмасової дільниці Харківського УВП-1. Вони випускають 16 найменувань деталей до магнітних пускатрів та фільмоскопів. Від результатів їх праці в значній мірі залежить випуск продукції на інших дільницях підприємства, тому вони трудяться наполегливо і завзято.

Перед у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки веде Іван Кирилович Жога. Він обслуговує два преси і систематично виконує норми виробітку на 160 процентів.

По півтори норми за зміну систематично дають пресувальники Олександр Лебеденко, Ганна Попова та Ганна Новикова. Працювати сьогодні краще, ніж учора — такий їх девіз.

Г. ВАСИЛЬЧЕНКО.

На Слов'янському заводі важко машинобудування працює багато членів УТОГ. Про одного з них хотілося б розповісти більш детально. Тим більше, що про В. С. Настолія мені доводилося і до знайомства чути багато хороших.

Коли я прибув на завод, Володимир Настолій стояв біля свого слюсарного верстата і не помічав не тільки мене, а й нічого стороннього. Тільки вправні, умілі руки показували, наскільки він заглиблений у роботу.

Біографія його дуже звичайна, але трудовий шлях цієї людини дуже повчальний.

Народився Володя в 1930 році на Харківщині, а пізніше його батьки переїхали на Донбас. Підрісши, хлопчик там вперше пішов і до школи. Вчився він напрохуд легко, кожний клас закінчував відмінником. Та закінчив усього чотири класи і на цьому навчання закінчилося — розпочалася війна. У роки війни багато випробувань випало на долю хлопчика, багато лиха довелося перетерпіти. А в 1945 п'ятнадцятирічний юнак прийшов на завод, з яким і зв'язав свою дальшу долю.

Почавши з учня слюсаря-інструментальника, Володимир переймає досвід наставника в оволодінні майстерністю. Дальшому професійному зростанню юнака сприяла не тільки практика і досвід, але й постійна робота над підвищенням теоретичних знань. В. Настолій навчався на трирічних курсах за спеціальністю «Складання машин і устаткування», які успішно закінчив і, здавши екзамени державній атестаційній комісії, одержав найвищий розряд.

Відзначається В. Настолій і своєю активністю в громадських справах. Ще юнаком поступивши до комсомолу, він стає одним із зачинателів комсомольських справ на заводі, обирається членом бюро цехового комсомолу, профспілки. В той же час продовжує працювати над підвищенням свого загальноосвітнього рівня, успішно закінчує школу робітничої молоді.

Та раптом 24-річний юнак тяжко захворів. Під час хвороби втратив слух, і хоч лікувався багато, у найкращих лікарів, зарадити лиху він вже не було можливості.

Потім тяжкі роздуми, переживання, і... книги. Твори М. Островського і О. Бойка «Як гартувалася сталь» і «Молодість» вдихнули свіжі сили, допомогли подолати тимчасову кризу, поставили

ВІРНІСТЬ ОBOB'ЯЗКУ

юнака на ноги. А через деякий час він вступає в Українське товариство глухих.

З того часу Володимир знову відчув у собі душевну рівновагу, сміливо почав дивитися у майбутнє.

Ударник комуністичної праці В. Настолій десятки разів був переможцем соціалістичного змагання. На своє запитання, як йому вдається досягати таких чудових показників, Володимир Сергієвич відповів:

— Насамперед, хочу підкреслити, що неможливо бути хорошим спеціалістом, маючи тільки одну професію. Отже, маючи професію слюсаря, за час роботи на підприємстві, я освоїв ще й професії електроварника, добувальника, шліфувальника, фрезерувальника, заточувальника, якими успішно володію. Так, що всяка робота, як бачите, мені під силу. А доручена робота, коли їй віддаєшся з волею, приносить справжню радість, стає творчою, це все додає сил і енергії.

Більше 20 років В. С. Настолій член Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів. За

цей час багато цінних рацпропозицій було подано робітником.

Для прикладу взяти б, здавалося, такий простий інструмент, як розмічувальний циркуль. Виготовляється він з інструментальної сталі, робочі кінці проходять термообробку і інструмент готовий. Але в процесі роботи на сталевих, а ще більш, на ливарних заготовках, він затуплюється, знижує точність розмічування. В. Настолій запропонував кінці циркуля напаяти з твердого сплаву. Строк служби циркуля набагато подовжився, зросла і якість розмічування. Внесена пропозиція не зазнавала змін більше 10 років.

Або ще пристосування для ножів-шатківниць. Раніше їх робили по одному, ручною працею, що забирало багато часу, а продукції виходило мало. Рацпропозиція Володимира Сергієвича відразу змінила справу. Пристосування, запропоноване ним, дозволило такі деталі на шліфувальному верстаті обробляти партіями по 25 штук. Підвищилася якість і продуктивність, зменшилась ручна праця.

Доводилося робітникам виносити рацпропозиції і по особливому

замовленню. Результатом цього було те, що з впровадженням однієї з його рацпропозицій на заводі, зросла економія дефіцитної сталі, зменшилися витрати на виготовлення спеціальних матриць, а разом з тим усунути і зриви виготовлення продукції.

Володимир Сергієвич щедро передає свої знання і досвід молоді, приймає активну участь в підготовці кадрів. Понад півтора десятка молодих робітників навчив він різним професіям. І всі вони стали чудовими спеціалістами, успішно працюють на підприємстві.

— Передача й переймання найкращого, — говорить він, — взаємозбагачує, підвищує професійний рівень, підносить робітника до сучасних вимог виробництва. Ось тому-то завжди я й переймаю все нове і передове.

Про трудові справи В. С. Настолія не раз писали заводська багатотиражка «За комуністичну працю» і місцева газета «Комуніст».

В трудовій книжці ветерана тісно від подяк і нагород. Зате тільки один запис про вступ на завод, на якому незабаром він відзначить 30-річчя робітничого стажу.

Вірний своєму трудовому обов'язку Володимир Сергієвич продовжує лишатися для трудівників заводу не тільки правофланговим п'ятирічки, а й людиною щедрої душі.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

КОРОТКО

У Запорізькому будинку культури відбувся урочистий вечір трудівників УВП. В цей вечір кращим із кращих були вручені знаки «Переможець соціалістичного змагання 1974 р.».

Серед нагороджених шихтовщиків Л. Глиниста, заливник бітуму В. Бабенко, перекладачка В. Концур та інші.

О. МОРОЗОВА.

★ ★ ★

М. Т. Кульбачук пишається своєю професією. Він — будівельник.

В тресті «Шостхімбуд» він працює з 1948 року і за цей час завоював загальне визнання і повагу. Недавно Миколі Тарасовичу присвоєно звання «Заслужений будівельник тресту».

Разом з тим, він один з найкращих активістів Шосткинського клубу глухих. Його наполегливість, бажання все довести до кінця, всюди встигнути — вражає. Виступаючи на змаганнях міжрайвідділу УТОГ з шахів, він незмінно завоював призові місця. Має другий розряд, хоча навчився грати в шахи зовсім недавно.

М. КИСІЛЬ,

зав. Шосткинським клубом глухих.

Сумська обл.

На фото: В. С. Настолій.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ТАКА ПРОФЕСІЯ ЛЮДИНИ

Члена УТОГ Марію Іванівну Олійник щиро поважають односельчани. Нелегка, відповідальна у неї робота: десять років працює вона дояркою в колгоспі імені Комінтерну, Кременського району, що на Ворошиловградщині.

Десять років вона стрічає сонце на фермі ще тоді, коли село спить. Така вже професія в людини — стрічати першою ранок і починає його працю.

Працю сумлінно доярки правління колгоспу неодноразово відзначало. Портрет ударниці комуністичної праці Марії Іванівни на-

писав місцевий художник для Дошки пошани.

Марія Іванівна бере активну участь в громадському житті села. З любов'ю допомагає оформляти клуб, вирощує квіти у себе вдома, доглядає їх біля колгоспного клубу.

Шостий результат по фермі понадою молока належить їй. Ми гордимось її самовідданою працею і висловлюємо їй щире подяку.

В. ЧОРНИЙ,

заступник секретаря парторганізації колгоспу ім. Комінтерну.

В. ЗАМЕДЯНСЬКИЙ,
голова Керченського міжрайвідділу УТОГ.

ЗА ЗВАННЯ „КРАЩИЙ ЗА ПРОФЕСІЄЮ“

На Садгірському УВП відбувся конкурс на звання «Кращий за професією», в якому взяло участь 28 плетільників.

Основним завданням конкурсу було широкє залучення трудівників підприємства до більш активної використання резервів виробництва, поліпшення якості продукції, виявлення кращих умов організації праці та підвищення кваліфікації трудівників.

Для проведення конкурсу була створена комісія до якої увійшли ІТП, представники місцевого, змінні майстри і передовики виробництва. За дві неділі до по-

чатку були оголошені умови конкурсу, підготовлені робочі місця, устаткування, приміщення для перевірки виробленої продукції.

Учасники конкурсу працювали в дві зміни, члени комісії під час роботи проводили хронометражні замірювання окремих операцій, вивчали прийоми й методи та інші показники плетільників.

Після закінчення конкурсу й обговорення результатів, наказом адміністрації по УВП було объявлено переможців. Перше місце, грамоту і грошову премію було присуджено Герц Ганні Василівні. Друге місце зайняли Б. М. Ос-

тап'юк і Г. А. Коротка, яким були вручені грамоти і грошові премії.

На третє місце вийшли Л. Р. Цуркан та Н. А. Килига.

Грамотами були нагороджені також П. Д. Косован, Є. А. Гавриленко, Н. І. Гончарук та помічники майстрів В. Ф. Абрамчук, Ю. В. Михайлюк, які забезпечили відмінне обслуговування устаткування під час конкурсу.

Вручення грамот і премій пройшло в урочистій обстановці на загальних зборах робітників, ІТП та службовців підприємства.

Л. АЛЕКСЕЄВА,
ст. інженер по НОП.

ЯКІСТЬ—У ЦЕНТРИ УВАГИ

в чоловічому пальто з тканини «Пелакс» відрізний підборт замінили на цільнокрійний. Крім цього, було змінено також обробку низу згаданого виробу.

Не обмежуючись внесенням конструктивних змін, на підприємстві з початку нинішнього року впровадили 7 нових моделей, зокрема, одну чоловічу та дві жіночі куртки, а також три жіночі плащі з тканини типу болонья та капрон, що користуються попитом.

На найбільш відповідальні виробничі операції майстри бригад посадили висококваліфікованих і досвідчених швей. У виробничих колективах швейного цеху широко розгорнулося змагання за освоєння сумніжних професій.

Для підвищення якості виробленої продукції на підприємстві запровадили матеріальне заохочення. Так, швея, що здає 97 процентів виробів з першого пред'явлення від усієї випущеної продукції, одержує 5 процентів

премії від розміру зарплати. Робітниця, що здає 98 процентів продукції з першого пред'явлення, одержує на 2 проценти премії більше.

Систематично, двічі на тиждень, на УВП-2 проводиться День якості. Матеріали рейдової бригади обговорюємо на зборах у виробничих колективах.

Велику роботу з людьми, що спрямована на підвищення якості швейних виробів, проводять майстри бригад та контролери ВТК. Під час обідньої перерви вони часто проводять коротенькі наради, так звані літучки, присвячені питанням якості продукції. Крім цього, майстри велику увагу приділяють індивідуальній роботі з тими швеями, які допускають брак.

В результаті цього, у виробничих колективах зменшилась кількість повернень виробів на доробку. Покрашили свою роботу швеї Г. Н. Голуб, Л. І. Могиленко,

В. Б. Армашова, А. А. Сердюк, А. М. Воликова, Л. Д. Дяченко та інші.

В цьому досягненні є вагомий внесок передовиків виробництва нашого підприємства, зокрема, Є. М. Тарасович, А. А. Савченко, А. І. Саприкіної, А. П. Вакули, В. П. Тищенко, Т. І. Дисиченко, М. І. Чупракової та багатьох інших трудівниць, які допомагають своїм подругам по роботі оволодівати професійною майстерністю.

Недавно представники фірми «Одяг» разом з інспекцією по якості товарів знову перевірили випуск верхнього чоловічого та жіночого одягу на нашому підприємстві. Вони констатували добрі зміни в підвищенні якості виробів. Проте колектив УВП-2, як і раніше, приділяє велику увагу питанням підвищення якості продукції на всіх стадіях виробництва. Адже в процесі роботи легше попередити й усунути брак, ніж у готовому виробі. Ось при-

клад. Майстер бригади Є. І. Солюха та контролер А. С. Ахмірова звернули увагу на криві опоряджувальні строчки. Виявилось, що на машині 637-го класу можна використовувати нитки правого крутіння, а шили лівого. Так своєчасно була усунена причина браку.

У комплексі заходів, спрямованих на підвищення якості продукції, передбачено також зв'язок із споживачем. Представник підприємства у певні дні відвідує магазини, торгові бази. Зібрані ним пропозиції і зауваження обговорюються й впроваджуються у виробництво.

Г. КАПІТАНОВ,
інженер по якості Харківського УВП-2.

НАШЕ ЖИТТЯ 3
СТОРІНКА

Субота, 23 листопада 1974 р.

У першому кварталі нинішнього року представники Харківської фірми «Одяг» перевірили якість швейних виробів, що їх випускає наше підприємство і виявили ряд дефектів. Зауваження комісії стали темою серйозної розмови в колективі УВП-2.

Крива строчка, несиметрично пришиті гудзики... Такі недоробки не так уже й важко виправити, але цього разу в колективі учбово-виробничого підприємства №2 вирішили глибше зайнятися питаннями якості продукції. Деякі моделі чоловічого та жіночого верхнього одягу мали конструктивні недоліки, тому боротьбу за якість розпочали з їх вдосконалення.

Так, відрізний підборт замінили на цільнокрійний, а рукави тепер втачують у відкриту пройму. Змінено також обробку втачування коміра в горловину і з'єднання підкладки з виробом. Плоскі гудзики замінили на грибоподібні.

У старі моделі, що користуються попитом у покупців, теж були внесені деякі зміни. Наприклад,

ЗВАННЯ ПІДТВЕРДЖЕНО

Незважаючи на те, що біля входу до Івано-Франківського будинку культури УТОГ відвідувачів неспроста зустрічала об'ява: «У зв'язку з пошкодженням електромережі БК не працює», зал його був переповнений глядачами. Учасники художньої самодіяльності і глядачі з хвилюванням чекали виступу свого театру перед республіканським журі: мав відбутися творчий звіт театрального колективу на підтвердження ним високого звання «Народний».

І ось в той момент, коли, зібравшись у світлій спортивній кімнаті, журі, що вже ознайомилось з документальною та господарством театру, прийняло рішення подивитись уривки з вистав прямо тут, без оформлення і гриму, раптом спалахнуло світло. Радіюни, аматори театру кинулись у гримувальні кімнати. Виступ відбувся. Дві вистави показали вони того дня: «Тінь» — О. Очеретного та «Цвіт папороті» — Р. Федорів і Ю. Петрова. Обидва вони присвячені темі радянського патріотизму, 30-річчю перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Не чекаючи оголошення рішення журі, глядачі гаряче дякували своїм артистам за їх виступи, дарували букети хризантем.

Журі також не поскупилося на теплі слова, характеризуючи майстерність аматорів сцени, і тут же, під бурхливі оплески залу, оголосило своє рішення про підтвердження театральним колективом звання «Народний».

І хоч у колективі поряд з досвідченими артистами, як от: Ф. Іжак, О. Лебедева, К. Ходиківська та інші, є й зовсім ще початківці, їх перші кроки на сцені вселяють віру у майбутній успіх. Це стосується, зокрема, М. Яців, що виступила у виставі «Тінь» у ролі Людмили.

Доброго слова заслуговують і керівники театру: режисери І. Білоус (артист Івано-Франківського муздрамтеатру ім. І. Франка) та В. Нестеренко (режисер цього ж театру). Це не тільки режисери, а й художні вихователі колективу, що турбуються про творче зростання своїх виконавців. Не раз уже водили вони своїх учнів у прославлений театр вчитися у професіональних майстрів сцени тонкощам великого мистецтва.

Відчувається також турбота про це й з боку керівництва об'єднання та Будинку культури УТОГ.

І. ОБЕРГ.

методист по драмі Науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ.

Велику пропагандистську та виховну роботу на Львівському УВП-2 серед членів УТОГ проводить бібліотекар на громадських засадах робітниця текстильно-галантерейної ділянки Надія Степанівна Динисюк.

На фото: (праворуч) Н.С. ДИНИСЮК разом з найактивнішою читачкою Л. П. МЕНДЕЛА переглядають новинки політичної та художньої літератури.

Фото Є. КУКЛІНА.

ЛЮДСЬКА ДОРОГА В ПОЕЗІЮ

У видавництві «Молодь» цього року вийшла перша збірка поезій Миколи Антоновича Мачківського «В житах».

Вірші Миколи Мачківського наша газета вже друкувала і читачі дещо обізнані з його поезією.

Творчість молодого поета тісно пов'язана з працею хлібороба, рідною природою, колгоспним полем. Звідси, від любові до житнього колоска, починається його шира і натхненна пісня, любов до Вітчизни, її героїчних звершень.

Поет народився в 1942 році в селі Хоростку Славутського району Хмельницької області. В дитинстві втратив слух. Навчався в школі для глухонімих дітей.

Трудився у рідному колгоспі, за комсомольською путівкою їздив на спорудження цукрового заводу в місті Кам'янець-Подільському.

1968 року закінчив факультет журналістики Львівського державного університету імені І. Я. Франка. Нині — заступник редактора Білогірської районної газети «Радянське село» на Хмельниччині.

Для віршів Миколи Мачківського характерна претензійність на оригінальність, хоча, мабуть, саме в цьому й таїться своєрідність його поетичного світобачення. Прискіпливий читач марно намагатиметься поринути в сяйво яскравих образів, не буде він приголомшений зовнішньою напругою мислі. Люди, мудрі життєвим досвідом, говорять про необхідність роботи, про проблеми, які їх хвилюють, голосом, що ледь помітно відлучає прихованого глибиною судження. Чи не найважче для автора непомітно, з першого слова, рядка переконати читача в щирості висловлюваних почуттів. Микола Мачківський цього досяг і його перша книжка поезій справляє досить приємне враження продуманою міцною основою.

Заглиблення в історію Країни Рад, осмислення пройденого шляху поет здійснив не як курортний екскурс в минуле. Здобутки, якими сьогодні гордиться кожна робоча людина, стали реальними завдяки перемогам радянського народу на воєнних і трудових фронтах. Прагнення розкрити складність і гостроту життя сприяло відходу від готової патетики і народженню поетичних образів, що хвилюють душу, спонукають думати з повагою і вдячністю про тих людей, в кого сьогодні на сивих скронях біліє «революційний сніг», бо «крізь його заметіль іти нам у віки». Гвинтівка і плуг, хліб і куркульського образу хижий блиск — усе це пізнав, усе це освоїв

Безсмертний
червоноармійський —
Солдатський,
трудоармійський рід!
(«Червоноармійці»).

Кожний радянський поет вважає своїм обов'язком оспівувати дружбу народів Радянського Союзу, який з перших років свого іс-

нування по сьогоднішній день міцніє і процвітає. Дружба — органічний цемент, що кріпить фундамент нашої держави. Її коріння з історичної глибини часу проросло крізь лєнінське теоретичне обґрунтування розквіту націй і втілене в радянську дійсність самими народами.

І джерела калинові рвуться
І в наспіві їхнім зрина:

Русь Країна,
Русь Біла,
Русь Руса —

Колиска і хата одна!

(«Росія»).

І у цій «колисці і хаті» сьогодні вдосталь місця для всіх радянських республік, що складають нашу багатомільйонну Вітчизну.

Тематично збірка розмаїта і про більшість віршів можна було б говорити як про окремий художньої вартості твір. І з таких поезій вражає «Лісова балада». На допомогу заблукалим приходять хлопці — син лісника — пропонуючи свої послуги. І тільки коли ідуть по стежці, всі здогадуються, що він незрячий. Це весь зміст, на перший погляд. Та поет ніби застерігає: не будьте сліпими, маючи очі, вмійте бачити добро в житті, самі його робіть і ви не зійдете з людської дороги.

Книжка приваблює й тим, що не викликає думку про поспішність видання. Мабуть, її автор і редактор добросовісно попрацювали над рукописом. Кілька в зримому і в смислово-плані образів, як «соловейка вогник», «червоним прийдучи зорепадом», несуть дискусійний характер і сприйняття їх залежить від уяви читачів і критики. Микола Мачківський серйозно і достовірно пише про людський труд. Проте, у вірші «Етюд ранкового доіння» — намагання опоезитувати робочі будні б з філософським осмисленням суті їхньої необхідності, в якійсь мірі межує з вольовим малюнком і викликає дві посмішки: доб-

родушну й іронічну. Про красу праці, радість від неї писати треба, але захоплення тільки зовнішніми враженнями призводить до спізу дифирамбів, що породжують в людини праці почуття незручності.

Та, незважаючи на ці зауваження, треба сказати, що Микола Мачківський поетичними рядками чітко вирізьбив риси сучасного життя пропущеного через призму власного світосприймання і розуміння.

Викликає занепокоєння тільки одне: він майже не вийшов за тематичні рамки більшості своїх ровесників — колег і тому не уникнув схематичного укладення збірки, що притаманне переважній більшості перших книжок поезій, виданих за останні роки.

І. МИХАЙЛОВСЬКИЙ.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Стара казка на новий лад.

Народження пісні.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА.

Знайди в собі сили

Наближався час закриття ресторану. Музиканти продували і вкладали у футляри свої труби, зал пустів. У відкрите офіціанткою вікно йшло низом холодне повітря занадвору, а зверху синім струменем витікав цигарковий дим.

Павло нічого не помічав. Він сидів біля стола в далекому кутку, сидів, уткнувшись каламутним поглядом в тарілочки, де поверх понівченої ножем котлети ваявся бокал з переломаною ніжкою. Він думав, що бокал більше не складе, не наллещ туди нічого.

Підійшла офіціантка, поклала перед ним рахунок. Сімнадцять карбованців. Не вистачало троячки і він поклав зверху грошей важкий портсигар — подарунок дружини. Офіціантка зітхнула, поклала портсигар в кишеню піджака Павла, на звороті рахунку написала: «Додому, вам пора додому!».

Павло здригнувся. В затуманеній горілкою свідомості з'явилася світла смуга, він пригадав минулий день і сказав те, що мусив сказати:

— У мене немає домівки.

Стомлена жінка знизала плечима, постукала олівцем по склу годинника на руці Павла і пішла.

Що треба йти, Павло зрозумів. Він вийшов з ресторану і зупинився, схопившись рукою за перила сходів. З Бугу гостро тягнуло прохолодою, останній трамвай, їжджаючи на міст, зів'язав з провідів'яскраву китягу іскор. Місто

спало, лише подекуди в будинках світилися вікна, на вітринах магазинів переливалися неонові вогні. У цьому місті було багато домівок, і тільки в його, Павла Резцова, не було її. Тобто, вона була, а тепер нічого не стало. Ввечері він ішов з роботи і в нього був

ОПОВІДАННЯ

дім, дружина, маленький Ігор, а прийшов він не додому, а просто в квартиру.

Подумавши про це, Павло заплакав мутними, п'яними сльозами. Він не помітив як за рогом зупинилася машина. Важка рука лягла йому на плече, повернула до себе.

— П'яний в дошку! — Міліціонери повели Резцова до машини. Павло не чинив опору.

Прокинувся він від нудного, тупого болю в голові. Над ним сірла стеля чужої, незнайомої кімнати. Зі стогоном повернув голову і тут же приглушив його: поруч, на металевому ліжку, спав старик; червонувате з синьою сіткою прожилок обличчя, синій ніс виділявся на подушці.

З хвилину Павло розглядав сусіда, а старик повернувся на бік і густе, тяжке хропіння пішло по кімнаті. Павло відвернувся. А біля все тиснув в голову, сухо і гірко було в роті.

Як же все це сталося? Павло пригадав вчорашній день. О п'ятій годині закінчив роботу, втер

руки, переодягнувся. За прохідною Валька з оздоблювального взяв його за руку, підморгнув: живемо! Показав у кишені пляшку зі спиртом. Чайна була за рогом і спирт швидко розчинився у бокалах з пивом. Законна порція — як сказав Валька. Але того здалося мало, вони як завжди, прикупили вина, кріпленого.

Піднімався по сходах і соромно йому було, що не дотримав даного Наді слова, і вже розпалювалася в ньому злість: знову буде дорікати, знову будуть сумні очі в неї і мовчатиме весь вечір. З тим і подзвонив, але на дзвінок ніхто не вийшов. Затарабанив у двері, і тут з своєї квартири вийшла сусідка, простягнула ключ: «На, Надя залишила». Павло відкрив, вийшов і його охопив острах: не було на вішалці Надійного та Ігорового одягу, не було також і їх взуття. Зробив крок у кімнату, прямо до столу, де білів аркуші паперу.

«Павле, писала Надя, так більше не можна! Щодня ти п'яний, вже Ігор боїться тебе. Ми йдемо. Опам'ятайся, знайди в собі сили. Нам гірше не буде, тільки тобі...»

Павло прочитав записку, ще не вірячи, обійшов, оглянув квартиру. Все тут, диван, телевизор, шафу видно із спальні. Але ящики шафи були відкриті і враз на Резцова повіяло запустілим духом у власній квартирі. І він повірив. Хитаючись, ходив із спальні у вітальню і назад, і все було по-іншому: не-

вистачало в домі тепла, рук жінки, хазяйки, боляче було відчувати пустоту, що враз відкрилася в душі.

Значить, тоді він і вийшов на вулицю, знайомою дорогою потягнуло в чайну, залити пустоту. Але чайна була закрита, дев'ять години, це він пам'ятав. Стояв біля дверей не п'яний, не тверезий, важко думав, а тут підійшов хтось обтіраний, облізлий, оскалився:

— Що, браток, скинемось? Зелено уя дістану.

Сахнувся від нього, хотілося залити, забути все одним. Згадав ресторан: не вистачило троячки, і, мабуть, саме тому й лежить тут, в чужому ліжку і бридкий старик спить поруч.

Тим часом сусід прокинувся, спустив на підлогу голі, волохаті ноги, довго чухав запалі під майкою груди, кашляв. І враз заговорив:

— Що, влип і ти, сердешний, обкарнали? Але ти, бачу, не наш, не пригадує тебе. Чи, може, перший раз?

Павло даремно намагався по губах зрозуміти його мову і не дивно: губи старого тремтіли і кривилися.

В. о. редактора П. БУЛАТОВ.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20 телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

ИНДЕКС 60981. Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 1743—9500. 74 р.